

ממישנתו של מייסדו
יגעת ומצצת — תאמין.
יגעת ולא מצצת — אל תאמין!
ד"ר זואריץ
(בסיפרו „על מוצצים ומצייצים“)

(המשך מעמוד 2 טור 1)

אות איך אדם כמו..... מתמנה למישרה בכירה בישראל לאחר שעשה מה שעשה.

אני החתום מטה, טלית שכולי תכלת, לא אסכים לשום פשרה, לא אנוס, לא אשקוט ולא אישן עד אם יתוקן העוול.

אני החתום מטה, איש עני ואביון, ממתין להצעות מפורטות שישיקטו את ליבי ההומה, וירגיעו את התקף האחר-ריות הציבורית שתקפני.

רק לרציניים.

בתודה מראש

(—) מיספר חשבון הבנק.

שורת

הדין (בצד)

אולם, הסניגור, עורך-הדין אליעזר מלחי, התנגד. גם במיקרה של יצחק רפ"אל — שהיום הוא שר — לא הסכים העד, שפיגל, לבוא ולהעיד בקשר לפרישת תל-גיבורים, הכריו ה"פרקליט. באותו מיקרה לא ביקשה התביעה את דחיית המשפט. לכן, אין זה הוגן להמשיך ולהחזיק במעצר את אזולאי ולנסות להשפיע, בדרכים פסולות, על העד. גם לאזולאי יש, אולי, סיכוי להיות שר ועל-כן יש לזכותו לאלתר.

השופט קיבל את הטענות וזיכה את אזולאי ב"במ"קום.

את הקטע הזה שלמעלה מצאנו ב"ידיעות אחרונות" מיום 14.3.74.

וזה סיפור נורא-נורא יפה ומחנך ובכי-לל. ואנחנו גם חושבים שלשופט מגיע ציון-לשבח.

מה שבטוח הוא שעכשיו יש לאזור-לאי סיכויים הרבה יותר טובים להיות שר.

ושיהיה לכולנו לבריאות.

ממשלה שאי-אפשר לסרב לה

גם לממשלה כזאת לא היית מסרב, עם חמוד.
לשום ממשלה אתה לא תסרב, עם נבחר.
כי אתה עסוק.

שלם מיסיך בזמן.

פינת המשוגע:

רגע של עצבות

הפעם הוגו ישב במריצה ופיו חיכה לאור ירוק.

הוגו לא בכה ממש, אבל בהחלט אפ-שר היה לראות שהוא עצוב מאוד.

אני, למשל, מניד ראיתי שהוא עצוב מאוד.

„אני עצוב מאוד“ — אמר הוגו.

בנקודה זו חשוב לציין שהוגו הוא משוגע כמו פויו, ולכן גם אומר דברים שאחרים רואים מניד.

„למה נפלו פניך זו“ — שאלתי.

„פויו הפיל לי“ — הוא ענה וחייך בחיבה אל פויו, שעשה ברררררר—ברררררר ונתן גאז בידית השמאלית של המריצה. — „אבל לא בגלל זה אני עצוב“ — הוסיף בעצב.

— „אז למה זו“

— „קראתי חוברת-נופלים, ועכשיו אני עצוב.“ — אמר הוגו ובאמת היה עצוב בצורה בולטת.

— „אתה מכיר מישהו בחוברת זו“

— „לא מכיר. גם פויו לא מכיר. אבל הסוף עצוב.“

לא הבנתי. מדוע הסוף עצוב יותר מן ההתחלה זו או האמצע זו?

הוגו ריגל לכך שאני לא מבין אותו. — „מישפט אחרון הכי עצוב! נורא עצוב מישפט אחרון. אז אני עצוב בגלל מישפט אחרון.“

— „הוגו“ — ליטפתי את מרפקו ב-

חום — „הוגו, בחוברת אין מישפטים בכלל. רק שמות. לא יכול להיות מישפט אחרון עצוב.“

הוגו התעקש. גם האור התחלף ופויו הכניס את המריצה לראשון.

— „תראה פה“ — הוא אמר והראה על השטח הלבן בסוף העמוד האחרון של החוברת.

לא ראיתי כלום. רק דף. לבן.

— „תקריא לי!“ — אמרתי לו. עם תועלה רטוראקטיבית משכורתם של חברי הכנסת. הוא נימק את ההצעה בעליות המחירים האחרונות ואח"כ תקף בחריפות את אלו הטוענים שאין השעה יפה להעלאת המשכורת בשל תקופת החירום. „כל הטוען כך“, אמר הה"כ זלצמן. „טועה ומטעה את העם, שכן מי, אם לא אנו, יוצר. חי ומקיים את שעת החירום.“ מחיאות כפיים וקרי"אות „האחז“ „לשלמות העם — לי שלמות המולדת.“ „סוציאליזם בימרינו.“ „הירדד.“ „כיפאק!“ ליוו את הורדע-תו זו של הה"כ זלצמן.

הוגו הרים את משקפיו למצחו, קרב את הדף לעיניו והקריא בקול עצוב: „המשך יבוא!“ כאן כתוב — המשך יבוא. וזה עצוב.“

— „הוגו!“ — צעקתי — „לא כתוב כאן כלום! שום דבר! תפסיק עם זה!“ — „המשך יבוא, המשך יבוא, המשך יבוא, המשך יבוא, המשך יבוא...“ — אמר הוגו ופויו זימם את המנגינה.

— „הוגו תפסיק!“

הוגו הפסיק.

— „יבוא... יבוא...“ — גמר פויו לאט. הוא תמיד שומר לעצמו את זכות המילה האחרונה.

החלטתי שהם משוגעים. החלטתי שהם היו בשמש. החלטתי שהם תמיד היו נגד. אבל לא עזר מאומה.

עכשיו גם אני עצוב.

אמש בכנסת

אמר הה"כ אריינמל (ליכוד) שנימק את ההצעה בשם סיעתו: „כל יום אנו שומעים על עוד שביתה. שביתות פראיות של עובדים חסרי אחריות ו-תאבי בצע משתוללות ללא הרף בשעה קשה זו לעם, לאומה ובכלל.“ הה"כ אריינמל קרא לקבל לאלתר את חוק בוררות החובה להסדר סיכסוכי עבודה. חברתו לסיעה הה"כ גאולד מושיח ישראל ופרשיו הוסיפה: „ראיתי תלושי משכורת של מורים ודוורים ופרי-עלי נמל. משכורתיהם מגיעות ל-700. 800 ואף ל-1000 ל"י והם מעזים לשתק כליל את כלכלת המדינה. לחבל בחיינו בנינו ולהרוס את בטחוננו... עד אנה הגענו זו“

אחריה דיבר הה"כ אויזיהמן (מע"ד) שגינה את התקפתו הפראית של אריינמל על הפועלים השובתים. אך קבע שניתן, במסגרת מכובדת ורצינית, ליישר את ההדורים אף ללא שביתות. הוא הביא כדוגמא את העלאת שכר חברי הכנסת שנתקבלה „ללא איזמים, ללא שביתות, תוך הסכמה התבונה הדי-דית. יכולים הפועלים בחקלאות, ב-מלאכה ובחרושת ליטול דוגמא מניב-הרי העם ולהגיע למילוי תביעותיהם הצודקות בדרך של בירור חברי ומשא-ומתן מכובד.“

ברוב קולות הקואליציה (4) נגד קרי-לות האופוזיציה (2) ובהימנעות הסתמי-יזציה (1) הוסרה הצעת הה"כ אריינמל מסדר היום.

הכנסת ישבה אמש באווירה חגיגית. ועדת הכנסת הגישה לאישור המליאה את ההצעה להעלות את שכר חברי הכנסת. מאה ועשרים חברי הכנסת שנכחו באולם קיבלו את ההצעה בקרי-מה ובשירת התקווה. לא היו מת-נגדים ואף לא נמנעים. שוב הוכח שברגע משבר לאומה מתעלה הכני-סת מעל לחשיבות אישיים קטנוניים וחילוקי דעות אידיאולוגיים ומתלכדת אל מול הסכנה האורבת. את ההצעה קרא הה"כ זלצמן (מערך): „החל מה"ד לינואר 1974 תועלה רטוראקטיבית משכורתם של חברי הכנסת. הוא נימק את ההצעה בעליות המחירים האחרונות ואח"כ תקף בחריפות את אלו הטוענים שאין השעה יפה להעלאת המשכורת בשל תקופת החירום. „כל הטוען כך“, אמר הה"כ זלצמן. „טועה ומטעה את העם, שכן מי, אם לא אנו, יוצר. חי ומקיים את שעת החירום.“ מחיאות כפיים וקרי"אות „האחז“ „לשלמות העם — לי שלמות המולדת.“ „סוציאליזם בימרינו.“ „הירדד.“ „כיפאק!“ ליוו את הורדע-תו זו של הה"כ זלצמן. כיום מגיע שכרו הממוצע של חברי-כנסת ששני ואב לשניים ל-1300 ל"י לחודש ברטו. אחרי ההעלאה הוא יגיע ל-1500 ל"י לחודש. כאמור נת-קבלה ההצעה ברוב של 120 נגד 0. בישיבת אחה"צ נתקיים דיון על „ההפקרות, והשביתות הפראיות ה-פוקדות את ארצנו בשעה קשה זו.“